

раниха коня ви въ корема, ми отрапортува Трайко.

— Какъ тъй, на ли ти заповѣдахъ да идешъ далеко назадъ? му казахъ азъ.

— Азъ стояхъ заедно съ другитѣ денстици близо до Червенъ Брѣгъ, ми отговори Трайко и тамъ го раниха. Но той може да оздравѣе, защото яде и върви, както си вървеше и прѣди.

Извѣстието за нараняването коня ми, не ми направи впечатление подиръ всичко, що видѣхъ прѣзъ деня.

Днесъ храната ни бѣше твърдѣ оскѣдна. Топла храна за войницитѣ не се готви. Моя Трайко, обаче, се бѣ погрижилъ за мене. Той ми донесе: хлѣбъ, парче варено мѣсо, сиренѣе, нѣколко яйца, (чудно нѣщо, отъ кѣдѣ ги бѣ намѣрилъ), а най главното, той ми донесе чайника съ варена вода и чай. Съ тѣзи си провизия, по поканата на дружинния командиръ, азъ отидохъ при 3-я рота, гдѣто се бѣха събрали и другитѣ офицери. Тамъ сварихъ още поручикъ Лебедевъ и подпоручикъ Алексиевъ. Всичкитѣ се готвяха да вечерятъ. Когато офицеритѣ видѣха, че Трайко ни носеше голѣмия ми бакърень чайникъ съ горѣща вода, тѣ се нахвърлиха на него.

— Гълъбче, дай ми една чашка чай, се развикаха всички. И ний съ необикновенъ апетитъ се напихме съ чай, при всичко, че той повече приличаше, по вънкашния изгледъ, на боза, а по вкуса на размѣсена съ глина вода, отъ колкото на чай.

Бѣше вече късно, когато работата по укрѣпчаването на позицията се свърши. Като казвамъ, че работата се свърши, не значи, че окопитѣ се приведоха въ такъвъ редъ, щото напълно да отговарятъ на своето назначение. Напротивъ, направено бѣ твърдѣ малко, въ сравнение съ онова, което трѣбваше да се извърши но което сега не можеше да се направи, по нѣмание достатъчно шансовъ инструментъ. Освѣнъ това, войницитѣ имаха нужда отъ почивка и сънъ. Но ако и да бѣше вече късно, мнозина отъ опълченцитѣ седяха на купчини и си размѣняваха впечатленията отъ прѣминалия день.